

mevr. Idema Henden.

Geachte voorzitter, leden van de raad,

Op 6 mei heb ik u allen een inhoudelijk onderbouwde brief gestuurd **over de gevolgen** van de harmonisatie van adviesraden voor cliëntenparticipatie in onze gemeente. Gericht aan elk van u afzonderlijk. En aan het college. Die brief bevatte feiten, voorbeelden uit Amsterdam, citaten van de Ombudsman, andere organisaties en een concreet plan van aanpak voor een herstart van de Cliëntenraad Participatiewet.

Maar vijf weken later is er nog altijd geen enkele reactie. Geen ontvangstbevestiging. Geen enkele blijk van bestuurlijke belangstelling.

Hoe kan dat? Ik zie drie mogelijke verklaringen.

Eén: **nonchalance** – een gemakzuchtig bestuur dat signalen van burgers eenvoudigweg laat liggen.

Twee: **moedwil** – wachten tot het overwaait, een politieke tactiek die vaker wordt toegepast als iets gevoelig ligt.

En drie: **gebrek aan kennis** – onvoldoende besef van wat cliëntenparticipatie werkelijk is en waarom dit niet opgaat in een breed samengestelde adviesraad.

Welke van deze oorzaken hier speelt, weet ik niet. Misschien alle drie in enige mate.

Maar ik merk iets anders, iets verontrustends: **ook ik begin geraakt te worden door het algehele wantrouwen richting bestuur, richting politiek.**

Niet omdat ik dat wil, maar omdat ik – ondanks mijn inzet, mijn bereidheid tot dialoog, mijn concrete plan – volledig in het luchtledige blijf praten.

Als zelfs betrokken burgers het gevoel krijgen dat meedenken niets oplevert, dan is dat niet mijn falen, maar het uwe.

En dat is precies hoe vertrouwen verdwijnt. Niet met een klap, maar met een stilte.